

— რა ვქნა, სამი ცხენი მოვუბით, მაგრამ ძვრაც ვერ ვუყავით...
— შე კაცო, ოთხმოცცხენისძალიან ტრაქტორს სამი ცხენი რას ამოატრევს?!

საქართველოს სახელმწიფო გამომცემლობა

ქართული
გამომცემლობა

ნიმუში

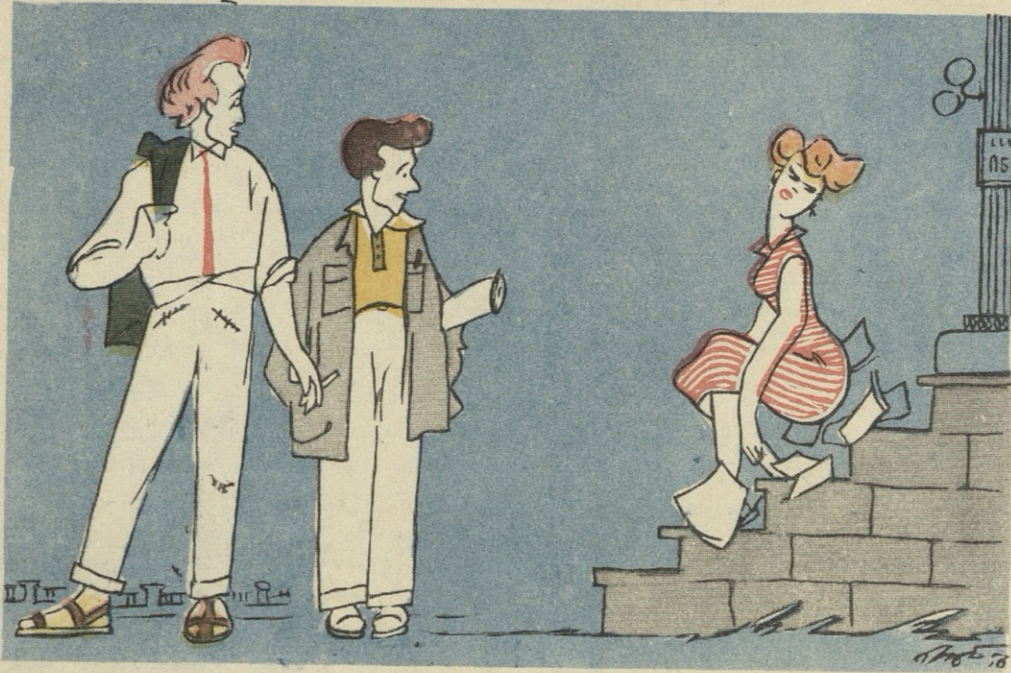

ქართული
წიგნების
კავშირები

— შეხედე, კიბეზე ვარდობა...

ქალიშვილი, მივეშველოთ...

— რას ამბობ, კონსპექტები
დაუცვავდა და რვეულებზე
ჯდება, რომ გამოცდებზე
არ ჩაიკრას.

აწყაყუნ თუჯთი ქაოჯი და ნურბეუ ქადაი მიმოქადა

ამბობენ, ადამიანის გონება დაბადებისას «ტაბულა რაზა»-ს, ანუ ჩვენი შინაურული ქართული ენით რომ ვთქვათ, «დაუწერელ დაფას» წარმოადგენსო. კეთილი და ბატოსანი! აქ ჩვენ სადავო არაფერი გვაქვს. მაგრამ აქედან ერთი უდავო ფაქტი უნდა გამოვნიანარობდეს, და ჩვენც სწორედ მანდა ვართ! თუ ეს ასეა, ე. ი. თუ ადამიანის გონება დაბადებისას «ტაბულა რაზაა», მაშინ, ცხადია, ამა თუ იმ ადამიანის გონებრივ ღირსებებს შორის განსხვავება იმით უნდა დადგინდეს, თუ რა დაიწერა ამ «დაუწერელ დაფაზე». არც ეს დებულება უნდა იწვევდეს დავას და, მით უმეტეს, რაკი ეს დებულება ჩვენ ჩამოვყალიბეთ და, მასასადამე, ყოველგვარი იურიდიული მონაცემის თანახმად, ჩვენ უნდა გვეკუთვნოდეს (თუმცა არაა გამორიცხული, რომ იგი ვინმემ თავისად გამოაცხადოს, და მისი მოხერხებული გამოყენებით, ე. ი. მისი «გაფართოება-გაშლით», «გაანალიზება-გასინთეზებით» დისერტაციაც კი დაიცვას და საპატიო მეცნიერის საპატიო ტიტული მოიპოვოს, მერე წყნეთში აგარაკი აიშენოს და სადოქტორო დისერტაციაზე დაიწყოს ოცნება!..), ჩვენ არ უნდა ვიდაოთ, მაგრამ, რას იზამთ, რაკი ბედმა ასე იწება; უნდა ვიდაოთ, რადგანაც ჯიუტმა ფაქტებმა ჩვენც გაგვაჯიუტა და, წარმოიდგინეთ, რომ საკუთარი დებულების წინააღმდეგაც კი აგვაშედრა...

ეს დებულება, ცოტა არ იყოს, შეიძლება გულუბრყვილო და მიაშიტ მკითხველს გაუგებრად ან ბუნდოვანად მოეჩვენოს, და ჩვენ, როგორც დებულების კანონიერი ავტორი და პირველწყარო, თავს ვალდებულად ვრაცხთ ამომწურავი ახსნა-განმარტება მივაწოდოთ მას და სინათლის შუქი მოვფინოთ ჩვენი დაკვირვების ამ ერთ-ერთ ხელი-ხელსაგომანებელ ნაყოფს, რომელსაც, თუ ისინი იცემებენ, ვისაც იგი მართლაც შეეხება, ასე გვგონია, არ შეიძლება ისე მწარედ არ მოეჩვენოს, როგორც ქინაქინი. ამავე დროს, არც ისაა გამორიცხული, რომ ეს წამალი, ქინაქინივით სასარგებლო აღმოჩნდეს მათთვის, ან, ყოველ შემთხვევაში იმათთვის მაინც, რომლებმაც ნებით თუ უნებლიეთ, ხელი შეუწვეს მათი გონების შემკობას დიდების შარავანდელთ.

ეს წინასწარი მობოლიშება იმიტომ კი არ დაგვიტრიადა, რომ გვეშინია, რაიმე დაუსაბუთებელი არ გამოგვივიდეს! პირიქით, საბუთი იმდენად ბევრია, რომ თავის გართმევა ამდენი უამრავი მასალისათვის, ჩვენი ძალ-ღონის ფარგლებს ისევე აღემატება, როგორც ორს ხუთი. მაგრამ, რაკი სულ უხარობას ცალკეული ხარი სჯობია, როგორც ამას გონიერი ქართული ანდაზა ჩვენი უბრალო ქართულის ენით ამბობს, თუ მთელ სასარგებლო საბუთებს ვერ გამოვიყენებთ და მეცნიერებით ალტაცებული და ალტაცებულ ფილოლოგივით უცხო თუ მონათესავე ენებზე რიგრიგობით ვერ ჩავაწიწიკებთ მათ და მათს პირველ წყაროებს გვერდისა და თარიღის მინიშნებით,—საქმეს მაინც უნდა შევედგეთ, რაკი მკითხველთან საუბარი უკვე გავაბით.

არაფერია იმაში საოცარი, რომ თვითონ სოლიდურ პროფესორებსაც ქალიშვილები ყავდეთ და მართლაც, სინამდვილეში, პროფესორებს X-სა და Y-ს ყავდათ A და B ქალიშვილები. არც ისაა გასაკვირი, რომ რაკი X და Y—მეგობრები იყვნენ, მათი შვილებიც A და B-ც ისე დამეგობრდნენ, რომ ერთმანეთზე «გადაფსკვნილები» არიანო იტყოდნენ ხოლმე. მათი გზები მხოლოდ ერთხელ გაიყარა: A-მ სამედიცინო ინსტიტუტი არჩია, ხოლო B-მ უცხო ენათა ინსტიტუტს მიაშურა. «თუ გული გულობს, ქადა ორივე ხელით იჭმევიაო», და მათი მეგობრობა ამან სულაც არ გააცვივა პირიქით, იგი ჯამთა ვითარებაში უფრო და უფრო განმტკიცდა და გაღრმავდა.

და აი, დაამთავრეს ინსტიტუტები და დადგა ჟამი, როცა ცხოვრების მარად მღელვარე და უნაპირო ზღვაში დამოუკიდებლად უნდა შეეცურათ, მაგრამ ჩვენმა თვალუჭუნა A-მ და ტანწერწეტა B-მ, ზღვის სიღრმეში შესვლას ნაპირ-ნაპირ ჭუმბალაობა არჩიეს, ე. ი. სამუშაოდ არსად არ წავიდნენ და აგარაკიდან აგარაკში სიარულსა და გადაბარება-გადმობარებას, ანდა უფრო ნაზად რომ ვთქვათ, როგორც ეს ჩვენს პატივსაცემ ფერებებს შეეფერება, გადაფარვატება-გადმოფარვატებას რამდენიმე წელიწადი მოანდომეს, ამ წლებმა ისევე განვლეს, «ვითა სიზმარმა ღამისა». ბოლოს დოცენტებზე გათხოვდნენ და ახლა C და D სხვადასხვა პროფესიის მეცნიერმუშაკებიც თავიანთი ცოლების, სიმამრებისა და ყოვლადბატყვემული სიდედრების წაბაძვით თვითონ ისევე დამეგობრდნენ, როგორც... (განმეორება გამომივიდა, მაგრამ რას იზამ,

განმეორებას ბევრ რამეში, როგორც ეტყობა ვერ გაეძევი) «გადაფსკვნილები» არიანო, რომ იტყვიან.

ერთი ლირიკული უკანდახევაც უნდა გავაკეთო. როცა ვინმეს ვესაუბრები, გულ-ახლილად ვესაუბრები, მაგრამ ერთის პირობით: ჩვენი ნალაპარაკევი ჩვენ შორის უნდა დარჩეს. ჰოდა, რაკი ასეთი პირობა თქვენთანაც დავედ, ახლა სრული ნება მაქვს ამბავი კიდევაც განვაგრძო და კიდევაც დავასრულო. საიღუმლოდ კი ის უნდა შეთქვა, ეს სხვათა შორის, შენიშვნის სახით, რომ არც ერთი სიმამრი არ იყო მეცნიერებისათვის თავდადებული და არც ერთი სიძე მეცნიერებისათვის თავატიკვებული, მაგრამ სახელი და სახრავი სახეტყავად ჰქონდათ. ჰოდა, ღმერთმა მისცეთო, იტყვის ზოგიერთი და მეც დავეთანხმები, თუმცა ცოტა არ იყოს, უხეირობად და უსამართლობად ის მიმარჩინია, რომ ერთიცა და მეორეც არა ღმერთმა, არამედ საქმეში ჩაუხედვამა, მაგრამ საქმეზე დაყენებულმა ადამიანებმა მისცეს!..

ცხოვრების სიღრმიდან ჭეშმარიტად დამსახურებელი ადამიანების დიდების ხმა მოისმოდა, როგორც ეს იშვიათად, მაგრამ მაინც ხდება ხანდახან. ეს ხმა ჩვენმა თვალ-უჭუნა და ტანწერწეტა ქალიშვილებმა (უკაცრავად, ახლა უკვე ქალებმა) მოწოდებულ მიიღეს და თვითონაც მოუნდათ დიდების გზაზე გავლა. ამაშიც არაფერია გასაკვირი...

- რა გქნათ?—კითხა A-მ B-სა.
- ვთარგმნით!—უპასუხა B-მ A-ს.
- ვინ?
- ვინ და ტოლსტოი, მოპასანი, დიკენსი, ოპენრი!
- შეკვთა?
- შეკვთა ჩემზე იყოს,
- თარგმნა?
- თარგმნა...—ცოტა არ იყოს დაიბნა A,—თარგმნა... ჯერ ჩვენ ვთარგმნით და მერე «სტილისტურად» გავასწორებინოთ M-სა და N-ს. განა ჩვენს მამებს იმდენი ავტორიტეტი არა აქვთ, რომ ეს საქმე მოგვიგვარონ?

ავკრიალდა ტელეფონები... გახშირდა ჟუჟუნა თვალთა ჟუჟუნა და წერწეტი ტანის მიმოტანა და... ხელშეკრულება დაიდო... რის ვაი-ვაგალახით, დაახლოვებით და სტილის გარეშე ითარგმნა ტოლსტოი და უელსი, მოპასანი და დიკენსი... მაგრამ ვაი ამ თარგმნას. ტოლსტოი ტოლსტოის არ გავდა, უელსი—უელსს, დიკენსი—დიკენსს... გამოცდილმა და გაავტორიტეტებულმა მთარგმნელებმა პროფესორთა, დოცენტთა, და დიდაცთა მეუღლეთა თხოვნითა და მოთხოვნით ხელახლა თარგმნეს ის «ხელი-ხელსაგომანები» «ნათარგმანები» და თარგმანის სახით მიაწოდეს ჩვენს ბევრის მომთმენ მკითხველს.

— რა უცნაური ხალხია ეს კრიტიკოსები და ლიტერატურის მკვლევარები,—ტოლსტოი და მოპასანი, დიკენსი და უელსი რაღაცა საცოდავი და საბრალო მწერლები ყოფილან და რა დიდ მწერლებად გვისახავენ ის მამაცხოვნებულები; ალბათ ნაცნობობით თუ აკეთებენ ამასო,—დაიწყეს საუბარი ერთმანეთში.

ეჰ, ჩემო მრავალის ამტანო და მიაშიტო მკითხველო! A-სა და B-ს გონება ისევე ისე «ტაბულა რაზა»-დ დარჩა, მაგრამ შენს «ტაბულა»-ზე შემდეგი მინდა ეწეროს: უცნაური ნუ ხარ. ტოლსტოი და მოპასანი, დიკენსი და უელსი მართლაც რომ ბუმბერაზები არიან, კრიტიკოსების ნაცნობობა როდი ხდის მათ ბუმბერაზ მწერლებად, არამედ ის, რომ თვალუჭუნა და ტანწერწეტ დიასახლისებს იცნობენ და მათს თვალთა ციალსა და წელთა მიმოტანას ვერ უძლებენ ღირსეულ, გამომცემლობათა უღირსი მუშაკები!

ხალისი, შნო და მარიფათი

რა უნდა ჰქონდეს კაცს, რომ თბილისში, სადაც საცხოვრებელი ფართის თუნდაც ერთეული მეტრებიც კი ათეულ დავთარშია აღრიცხული, რამდენიმე სახლი იყიდოს და თანაც ნაყიდი სახლები ისეთ სასიამოვნო ფასად გაყიდოს, რომ საკუთარ ხელისგულს სამჯერ აკოცოს? პირველი—ხალისი, მეორე—შნო და მესამე—მარიფათი. სერგო გრიგორიანმა ჯერ კიდევ 1940 წელს თავისი უმანკო მარიფათი კერესელიძის ქ. № 3-ში ჩაასვირნა, ერთი კექლუცი ბინა დაანახვა და პირდაპირვეით შეეკითხა:

— კურორტთა სამმართველოა? ამ ზამთარში ვის რად უნდა კურორტი...
— ალო! ალო! თბილსათობია, გამარჯობა, ერასტი, როგორ ხარ, კაცო, ასე უნდა მეგობრების დავიწყება?!

— რას მირჩევ, ჩემო ჯერ შეუმცდარო მარიფათო, ვიყიდო თუ მარტო მისი სილამაზით დავტკბეო?

— თბილსათობიაო? ამ ზაფხულში ვის რად უნდა სათობი...
— ალო! ალო! კურორტთა სამმართველოა, გამარჯობა ერასტო როგორ ხარ, კაცო, ასე უნდა მეგობრების დავიწყება?!

მარიფათმაც, არც აცია, არც აცხელა, არც ბინის პატრონის აზრი გაიგო, არც მეზობლებისა, სერგოს ეშმაკურად გაუღიმა და ყურში ჩასჩურჩულა:

— იყიდე, სერგო, კეუას არ წააგებ! გრიგორიანმაც ფული ბინად აქცია, არც იჯავრა, არც იდარდა, მოხერხება თავისთან მიიხმო და შეეკითხა: — გაყიდო?!

— ვახ, სერგოჯან, ასე მალე გაყიდვა? ბერწი ხომ არ გამოგადგა, ცოტა ხანი დაგეცადა, მეზობლები თვალს შეგაჩვევდნენ.

— არა, არა! მაგათ რას უყურებ, შენ ეს მითხარი, ხეირი იქნება?

— იქნება, სერგოჯან, არ ინანებო.— ურჩია მოხერხებამ.

გაყიდა სერგომაც ჯერ კიდევ თვალშეუჩვეველი სახლი და იმავე წელს ხალისს მოუხმო.

— კერესელიძის ქუჩა № 32-ში რომ პატარა ორსართულიანი სახლი ვიშოვოთ, ხომ არ ვიზარალებთ?

— რას ამბობ, სერგოჯან, ვინ შენა და ვინ ზარალი? ნუ გეშინია, აშე-

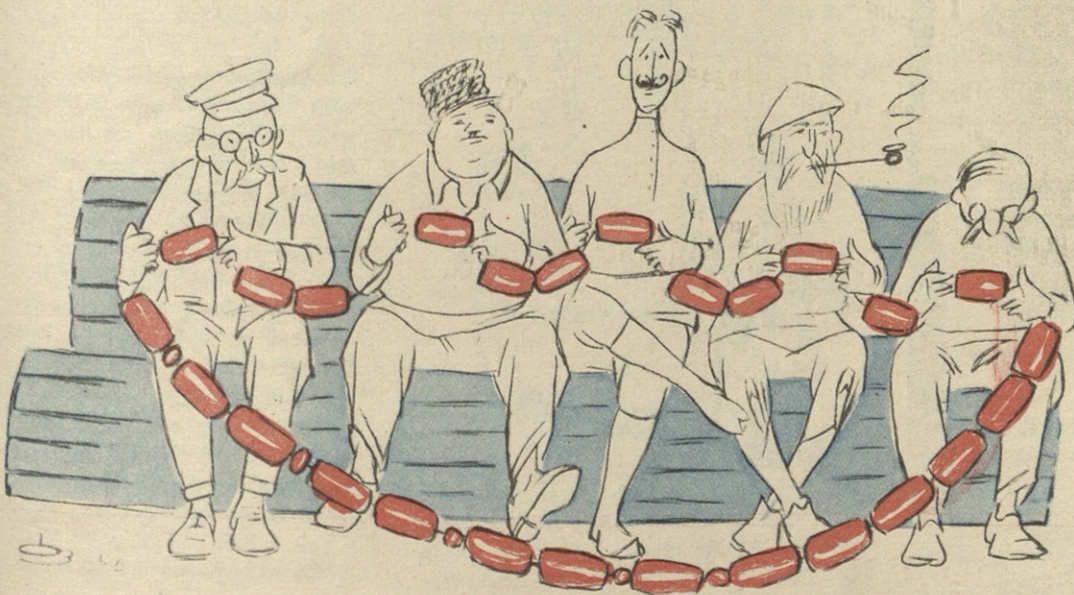
ნებულმა სახლმა ფული იცისო.

და რა ექნა სერგოსაც, ორსართულიანი სახლი მარაქაში გარია და იმავე წელს 100.000 მანეთად ისე გაყიდა, რომ სულ მცირე ერთი უზალთუნიც არ დაუკარგავს. იმ ფულიდან 40.000 მანეთად იმავე ქუჩის № 11-ში ორსართულიან 9-ოთახიან სახლს ჩაუსაფრდა და ისე ხელად ჩამოიკიდა ქამარზე მისი დავთარი, რომ სახლში მაცხოვრებლებმა გონს მოსვლაც ვერ მოასწრეს.

იხარეს და დრო ატარეს, პური ჭამეს და მოილხინეს, მოხერხებამ სტუმრები დააპატიჟა, მარიფათმა პურ-მარილი გაშალა, ხალისმა სიმღერა თქვა და სერგომაც მათი ძალითა და მოხერხებით საყვარელი შვილებისათვის ალმასიანის ქ. № 4-ში კიდევ ერთი ბინა იყიდა, განჯის ქ. № 11-ში 70.000 მანეთად კიდევ სხვა, ხოლო მის ეზოში ისეთი ორსართულიანი სახლი წამოჭიმა, რომ ავ თვალს არ დაენახებოდა.

ამის შემდეგ ერთხელ კიდევ დატრიალდა სერგო გრიგორიანი, კიდევ აშენდა ორსართულიანი სახლი კალანდაძის ქ. № 11-ში და სულ მალე კარგ ფასშიც გაიყიდა; იგი უცხომ კი არა, ბურნაზიანმა აყიდა და ამ ტლუ ობოლ სახლში ზოგიერთი ჩვილი გულის მქონე თანამშრომლის გამოისობით ისე მალე ჩაეწერა, რომ მის გამოსასახლებლად და უნებართვოდ აშენებული სახლის დასანგრევად რამდენიმე მოსამართლისა და მილიციის მუშაკის შეწუხება დაჭირდა. მაგრამ ბუნების ძალამ უდღეგრძელოს სერგოს მარიფათი. სახლი ისევ სახლად დარჩა, ცოტა სიფათი შეეცვალა, მაგრამ მაგას რა უშავს, შნო იყოს, ხალისი და მარიფათი, თორემ ამ პატარა წუთისოფელში არაფერი გაგიჭირდება!

ნაბ. გ. ფირცხალავასი

კლიენტის მომლოდინე მაკლერები 26 კომისრის ბაღში.

— ხადილის კეთებას რომ თავი დავანებოთ, ჩემმა ცოლმა ისე მომიწყო საქმე, რომ სარეცხსაც მე მარეცხინებს. — არა უშავს, სამაგიეროდ პენსიას მან წლის ასაკში დაგინიშნავენ, როგორც ქალს შემფრთხილ.

აღმავალი ნაწილი

ადამიანის ცხოვრება სავსეა ისეთი მოულოდნელი ამბებით, რომელთა ცოდნაც ყველასათვის არ არის სავალდებულო, განსაკუთრებით იმ პირთათვის, რომლებსაც ჩვენზე კარგი წარმოდგენა აქვთ. მართლაც და, რა საჭიროა მთელმა დუნიაში გაიგოს, რომ მე მომხსნე სამუშაოდან, მიმცეს პასუხისმგებლობა, ან გამრიცხეს სასწავლებლიდან. ადამიანს ასეთი უბედურება შეიძლება ჭირისუფლისაგან საქმით მანძილზე დაშორებით შეემთხვეს. ასეთ შემთხვევაში ბევრი ჩვენგანი უხერხულ მდგომარეობაში ვარდება: ხომ უნდა შეატყობინო დაზარალებულის ჭირისუფალს საქმის ვითარება ისე, რომ არ გახმაურდეს? რა თქმა უნდა. მაგრამ როგორ?

ცნობების საიდუმლოდ გადაცემის უამრავი ხერხი არსებობს ქვეყანაზე: ყურში ჩაჩურჩულება, თვალის ჩაკვრა, ჩქმეტა, მორზე და სხვა, მაგრამ ტექნიკის განვითარების დღევანდელ საფეხურზე, არა მგონია რომელიმე ამათგანი გამოდგეს. მე ჩემს მკითხველს ვთავაზობ ცნობათა საიდუმლოდ გადაცემის სრულიად ახალ, ორიგინალურ ხერხს. ეს არის ალფა-რიული დეპეშები. მათი შედგენა საკმაოდ რთულია, დეპეშაში ნათლად უნდა ჩანდეს დაზარალებულის პროფესია, დაზარალების მიზეზი და სხვ.

თვალსაჩინოებისათვის მომყავს რამდენიმე მაგალითი:

1. სამუშაოს ცუდი შესრულებისათვის მოხსნილი ინჟინრის ოჯახს:

ადარ გვყავს იგი, გამოგვეცალა დედაბოძი, საძირკველი შეგვერყა, გვენგრევა ოჯახი.

2. უნიჭო დისერტანტის ოჯახს:

კათედრაზე მდგომს ჩაუვარდა ენა და გაშავდა, რით განუგეოთ, ჩვენც ასე გვიწერია, ჩვენც სიკვდილის კანდიდატები ვართ.

3. გარცხული სტუდენტის მშობლებს:

ნიჭიერი იყო, ყველა საკითხში ღრმად იჭრებოდა, მაგრამ მოულოდნელად ამოიშალა მეგობრების სიიდან.

4. მოხსნილი ფერმის გამგის ოჯახს:

სულიდან ხორცამდე, ძვალში და რბილში ჰქონდა გამჯდარი საქმის სიყვარული, შამფურივით ტრიალებდა, იწვოდა, იხრუკებოდა და იხარებოდა სამუშაოზე, მაგრამ ელდა ძვალისგან გაეჩხირა ყელში. ამ ამბავმა პირუტყვივით აგვაბლავლა.

5. კოლმეურნეობის მოხსნილი თავმჯდომარის ჭირისუფალს:

კარგ კოლექტივში ტრიალებდა, თავიდან ეტყობოდა, სუსტი იყო, ბოლოს რაც იყო მოსავალი—მოვიდა, ჩვენც ვესწრებოდით და ვხედავდით, როგორ მიდიოდა და მიჰქონდა მთელი კოლექტივის სული და გული. ყველაფერი მორჩა. აღარ ვიცით, როგორ გავინაწილოთ მწუხარება.

6. აბანოს მოხსნილი დირექტორის ჭირისუფალს:

მოულოდნელად გააცივა, მერე შეახურა, არ მიაქცია ყურადღება და ცივი წყალი გადაგვასხა ყველას. ბოლოს დაეცა ელდა და დაგვტოვა დამწვარი და გულდამდურულები.

ასეთია ცნობების საიდუმლოდ გადაცემის ახალი მეთოდი, რომელსაც მე ვთავაზობ მკითხველს. ვიძლევი გარანტიას, რომ დეპეშათა ამოხსნა მიუწვდომელია გარეშე პირთათვის. დეპეშების შინაარსი დაიხსომეთ ზეპირად, ხოლო დედანი გაანადგურეთ. შრიფტის ამ ახალი სახეობის გარეშე პირთაგან ამოხსნის პირველივე შემთხვევა მაცნობთ სასწრაფოდ.

ჯეჯე ღუმბავა

ახალი კამ სიყვარულში

— არ იფიქროთ, ვინმეს სიყვარულის ახსნას ვასწავლიდეთ, არა, მე მხოლოდ მინდა გაგაცნოთ ერთი ორიგინალური მეთოდი, რომელიც ახლახანს აღმოვაჩინე.

ამას წინათ წიგნის მალაზიაში შევედი. სექციონერმა ვაჟმა რალაც წიგნები შეარჩია და თაროზე ჩამწკრივა, ზუსტად ისე, როგორც ეს ნახატზეა.

იქნებ ყურადღებაც არ მიმეცია ამისთვის, მაგრამ შევნიშნე, რომ ვაჟი ნერვიულობდა და მოპირდაპირე სექციაში ქალიშვილს მისჩერებოდა. უნებურად დავინტერესდი. ქალიშვილმა წიგნები შეათვალიერა, წარბები შეიკრა და ამჯერად თვითონ გაამწკრივა ორი წიგნი.

როგორც კი ვაჟმა შეათვალიერა წიგნები, მოიღუშა და საკვოდ უხეშად დაუწყო კლიენტებს ლაპარაკი.

დაინტერესებულმა, დავიმახსოვრე წიგნების სათაურები და ეს უსიტყვო დიალოგი დიდი ხნის ფიქრის შემდეგ ასე გავშიფრე:

ვაჟი—1. ჩემო განუმეორებელ კმნილებავ. 2. დავიტანჯე შენი ცქერით, 3. მითხარი, რატომ სდუმხარ?

ქალი—1. რასაც ელოდები, ვერ ვღირსები. 2. შენი აღარაფერი მჯერა.

მგონი არ შევმცდარვარ.

გ. შანგიძე

უკიდურების ზოგიათი გაგებით

ნახ. დონისა

უკიდურების ფორმალუზმი: დირექტორი ცაცია იყოს და თავის მოადგილეს მიმართავდეს: „შენ ჩემი მარცხენა ხელი ხარო“.

უკიდურების პრაქტიკულობა: ჭადრაკის თამაშისას ცხენი მოიპარო, მერე შეიღოს შეაპარო, როგორც მაღაზიაში წაყიდი სათამაშო.

უკიდურების თაღრიბიანობა: ოქროს კოვზის ოქროს კბილებად გადადნობა დააპირო და ყოველ დილით კბილის ფხვნილით ხეხო.

უკიდურების ინეცტიულობა: დაგიდგამენ თუ არა ტელეფონს, უპირველეს ყოვლისა, ტელეფონების სადგურის უფროსს დაურეკო და ჰკითხო: ბოლოს და ბოლოს, დაგიდგამენ თუ არა ტელეფონს?

უკიდურების ინტუიცი: სიზმარში დირექტორი გააკრიტიკო და მეორე დილით განცხადება შეუტანო, განთავისუფლების შესახებ.

უკიდურების პროფესიისმოქმადლობა: მთვარეული კინოშეკანიკოსი დამით მოუცდელლობის გამო, დღისით დადიოდეს სახლის სახურავებზე.

უკიდურების სიზრტისიღვ: მატარებლის ვაგონში ქეიფისას, ჭერში რევოლვერის სროლა მოინდომო და წინასწარ იკითხო: „ეს უკანასკნელი სართულია? ზევით ხომ არავინ ცხოვრობს?“

უკიდურების ჰედაგომიშობა: კარუსელის გაფუჭებისას ატირებული ბავშვი დაამშვიდო, რომ იგი მაინც ბრუნავს დედამიწასთან ერთად.

უკიდურების მოხეხვებულობა: ქუჩაში მიმავალ მთვრალს ერთი კაცი ორად მოეჩვენოს და მათ შორის გაიაროს.

უკიდურების სისწრაფე: სიცხიან დღეს ყანაში მუშაობისას ისე სწრაფად წამოწვე, რომ საკუთარ ჩრდილს შეაფარო თავი და წაიძინო.

შეკრება ოკრიბელმა

უცვლელი სურათი თეატრალურ მუზეუმში

„მოუხეხი“

- კინოთეატრში ერთ ადგილზე იყიდება ორი ბილეთი. ორი მოქალაქე ძალ-ღონეს არ ზოგავს საძიებელი ადგილის მოსაპოვებლად.
კითხვა—ვინ დარჩება უადგილოდ?
პასუხი—უადგილოდ უნდა დარჩეს კინოთეატრის მოლარე.
- თბილისის „დინამო“ მორიგ კალენდარულ მატჩში შეხვედბა მოსკოვის თანაკლუბელებს.
გულშემატკივართა კითხვა—ვის დარჩება მოგება?
გულნატკენთა პასუხი—მოგება დარჩებათ ბილეთის გადაყიდვებებს.
- უნივერსიტეტში ჩაის ჭიქა 95 კაპ. ღირდა. ერთი საათის შემდეგ უნივერსიტეტის კარებთან მისი ფასი 3 მანეთამდე ავიდა.
კითხვა—რა ვლირება ჩაის ჭიქა ერთი კვირის შემდეგ საბურთალოს ბაზარზე?
პასუხი—?!
- ტაქსი კილომეტრზე წერს 1 მანეთს და 50 კაპიკს.
კითხვა—რამდენს დასწერს ტაქსი 3 კილომეტრზე?
პასუხი—მგზავრი 3 კილომეტრზე გადაიხდის 7 მანეთს.
- ეკონომიურ დაწესებულებაში ეკანტური ადგილისათვის თავპირს იმტერევენ იურისტი და ეკონომისტი.
კითხვა—ვის ეკუთვნის ადგილი?
პასუხი—იურიდიულად ადგილი ეკუთვნის ეკონომისტს, მაგრამ ეკონომიურად ადგილი რჩება იურისტს.

შეადგინა ა. თაქაიზვილია

ჩინაგული ძმადნაჟისი

„ერთსურთს ისე შევეთვისეთ“,— გულთან მიხმო—ძმად ვუნდოდი, და მგონია—სასიცოცხლოდ მას ჩემს სულსაც დავუთმობდი,—
აელწია მალლა ცამდე, სიყვარულით მას ელოცავდი, იყო ჩემგან განუყრელი ამ მწვერვალზე ამოსვლამდი და, რა ვნახე, „ძმადნაჟიცი“ ახლოსაც კი არ მიკარებს:

ვაი მისი ბრალი, ვისაც იგი აგრე შეიყვარებს!!
ჩინაგულის საღამო
თითქოს იყოს ჩემთვის მოძმე ძველისძველი,— ლამის მომადახოს: „სულის ნათესავო“— რადგან საჭირო ვარ, „ეხათრება“ ჩემი,— იძულებულია ტკბილად მომესალმოს.
ი. აროსიძე

თემა ნ. დუშაძისა

ნახტი ა. კანდელაკისა

რედაქტორი—ვახტანგ ჭელიძე.

სარედაქციო კოლეგია: აკ. ბელიაშვილი, თ. გიგინეიშვილი, ვ. თორდუა, კ. ლორთქიფანიძე, ს. ფაშალიშვილი, გ. ჯაში.

საქ. კვ ცენტრალური კომიტეტის გამომცემლობა

Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал «Нианги». რედაქციის მისამართი: რუსთაველის პროსპ. № 42. ტელ. 3-10-49.

ამომც. № 11, ხელმოწ. დასაბ. 18/VI-1956 წ. ქალ. ზომა 70 x 108 1/8, 0,5, ნაბ. ფურც. 1,37. ფურადი ბეჭდვის სტამბა, მარჯანიშვილის ქ. № 5. შეკვ. № 646. უფ. 05310. ტირ. 25.000.

ნიანგის კვლევი

საზაფხულო სეზონისათვის ნიანგი მომხმარებლებს თავაზობს ორიგინალურ მორთულობას, რაც იაფი ჯდება და ყოველდღიურ ცხოვრებაში პრაქტიკულიც არის.

ნან. ი. მახინავი
ეროვნული
ბიზნისკოორდინაცია

1. თვითდამზღვევის ლაბადა თავსხმისა და თავდასხმის წინააღმდეგ.

2. გამძლე ლითონის კაბა. რეკომენდებულია ტრამვაისა და ტროლეიბუსში ჩახლომისას, ფეხბურთის მატჩის დღეს.

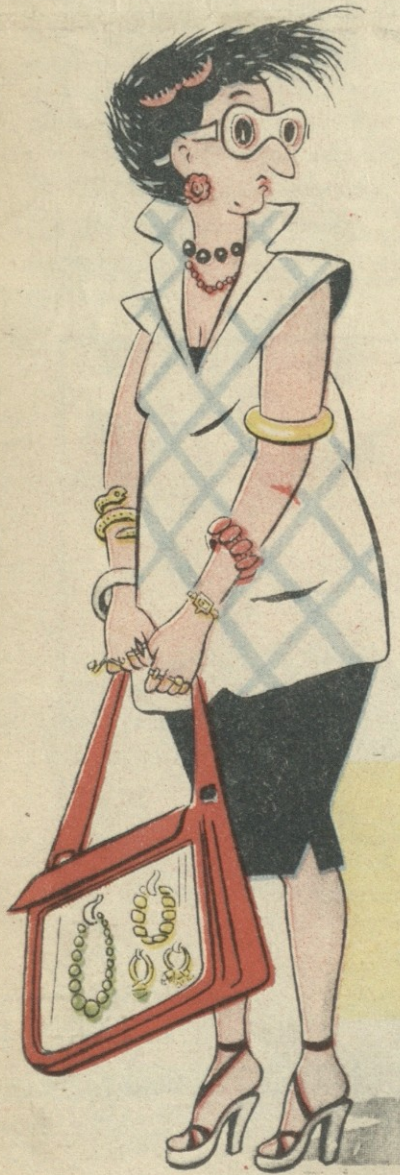
3. მოქვენობის ქუდი.

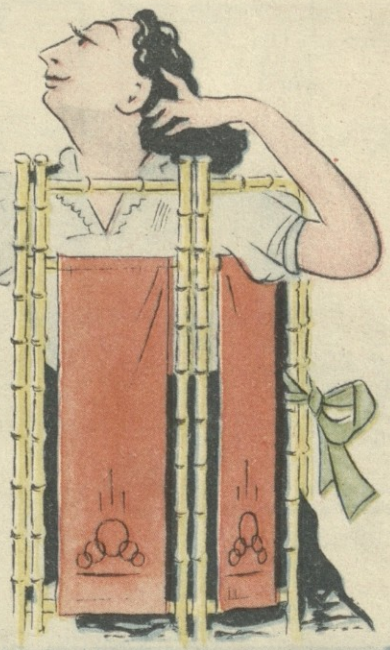
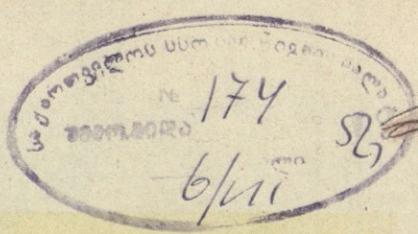
4. ნაყინის გამყიდველის სპეციალური-ლი: პატარა ჯიბე განკუთვნილია ნაყინის საფასურისათვის, ხოლო დიდი (მარცხნივ) — დაუბრუნებელი ხურდისათვის.

5. მუშაობის დროს გამოსაყენებელი სათვალეები მთვლემარეთათვის.

6. მინის ხელჩანთა იხეთი სამკაულებისთვის, რაც ხელეზზე და ყელზე ვერ დაეტივა.

7. ლაბადა — „შირმა“ — რეკომენდებულია ნეილონის კაბის ზემოდან ჩახაცმელად.